EL PÈSOL NEGRE

REVISTA LLIBERTÀRIA DEL BERGUEDÀ

INFORMACIÓ, CRÍTICA, PENSAMENT, HUMOR, DENÚNCIA, CREACIÓ

Época II Núm. 6 | Agost-Setembre de 2001 | Difusió gratuïta

SUMARI DE TITULARS

ELS MOSSOS D'ESQUADRA PROTAGONITZEN UN ALTRE ACTE DE BRUTALITAT POLICÍACA A BERGA.

Contusions, tortura psicològica, prepotència, autoritarisme, detinguts, etç... Pàg. (3-4)

Crònica del 24 de juny a Barcelona.

Un berguedà ens relata les seves experiències durant la manifestació antiglobalització que acabà amb càrrega policial.

Cas *Scala*

Guerra bruta, per part de l'Estat, contra l'anarquisme en un dels seus moments de màxim rebrot.

Antiglobalització i consciència de revolució.

Hem de ser conscients i conseqüents amb l'ideologia que defensem, només així hi podrà haver un veritable canvi social.

EL GIMNÀS, INELECT, ESCOLA ST. FRANCESC, CULPABLES D'EXPLOTACIÓ LABORAL!!!

Amb l'excusa dels contractes de pràctiques, decenes de joves són explotats laboralment Pàg. (14)

El Pèsol Negre es manifesta a través de l'editorial. La resta d'articles i opinions són responsabilitat dels seus autors.

EDITORIAL

Solen decidir els periodistes -que per vocació o ineptitud serveixen als poders- que a l'estiu no hi ha notícies, sobretot a l'agost. Però, si es tenen els ulls oberts i no es serveix cap amo, en aquestes setmanes de calor hem pogut observar moltíssimes coses. D'entrada, a Gènova, quan gran part del món deia **NO al capitalisme**, hem sabut l'origen de l'expressió **"policia assassina"**, la mateixa que per altres es tradueix en "muerte accidental de un anarquista"; ja se sap un dany col•lateral fruit de la defensa del capital i la lluita contra "els violents". A Madrid, uns feixistes han amenaçat i agredit un company de la C.N.T-A.I.T, i a l'estret segueixen morint persones, en busca d'una vida millor. Tot normal. Mentre a Barcelona els immigrants que sobreviuen a l'estret segueixen la seva lluita, en què la C.G.T. hi pren part activa. Volen "ser legals", com si es pogués no ser-ho, doncs sí, es pot existir i ser il•legal. Sempre és més fàcil esclavitzar una persona que en qualsevol moment pot ser extradida. I ens demanem: Què és el que ha canviat? Què vol dir democràcia? Quin respecte ens han de merèixer els polítics? I l'autoritat? És això progrés i civilització? I doncs, ens interessa aquesta civilització? Qui són els violents? Està força clar, i qui no ho vulgui veure és l'únic responsable dels seus actes.

Ja en terres catalanes hem comprovat com el virregnat de Catalunya, dic la Generalitat, concerta centres d'Educació Secundària d'aquells que estan al cap d'amunt de Barcelona, sí, d'aquells on van els nens uniformats, els nens que de grans seran explotadors...; ja se sap, si a més de pagar les quotes anuals del camp de golf s'ha de pagar l'escola...

A Berga, els treballadors de Niceria han de sortir al carrer per denunciar la misèria a la que els vol condemnar l'empresa a la que treballen i que com que infunda terror als seus assalariats, parlant amb propietat direm: **prou a NICERIA TERRORISTA**.

Encara a la capital carlina, veiem com **la policia fundada per Felip V**, segueix fent de les seves, **abusant del seu poder**.

També hem tornat a comprovar com hi ha gent que no estant d'acord amb les opinions i manifestacions dels altres, de seguida recorre a **la covarda amenaça**. Bé, recordem que qui no estigui d'acord amb l'opinió de qualsevol dels nostres col•laboradors pot manifestar la seva opinió des del mateix Pèsol; en qualsevol altre cas: a qui li piqui que es rasqui.

Hem pogut assistir a **la IV marxa-homenatge als maquis** i recordar aquells que per sobre de pàtries i altres servilismes mesquins i bastards, van lluitar i morir per la llibertat. No deleguis, no renunciïs a tu, pensa i actua. **SALUT I ANARQUIA!**

Menos mal que existen
los que no tienen nada que perder,
ni siquiera la muerte
Menos mal que existen
los que no miden que palabra echar,
ni siquiera la última
Menos mal que existen
para hacernos.
Menos mal que existen
los que no tienen nada que perder
ni siquiera la historia
Menos mal que existen
los que no dejan de buscarse a sí,
ni siquiera en la muerte
de buscarse a sí.
Daniel Viglietti

PROU REPRESSIÓ AL BERGUEDÀ!! FORA MOSSOS!!!

Els joves de Berga comencem a estar farts i indignats del control policíac a que ens sotmeten els senyors mossos d'esquadra. Dia rera dia hem de suportar la seva presència pels carrers de la capital berguedana i la seva prepotència i autoritarisme. I es que no són poques les vegades que ens han vingut a registrar per les bones, per fer malabars, per anar "mal vestit", passejar tranquil•lament, estar assegut amb qualsevol lloc fent qualsevol cosa, estar en algun lloc compromès etc... Qualsevol jove berguedà afirmarà el que acabem de dir, i és que a Berga no es pot fer res de res. A tot arreu ets sospitós de tenència de drogues!, o de fer merder! Es sobretot durant les nits de dissabte quan el control s'incrementa convertint Berga gairebé en una ciutat policial. Patrulles caminant durant tota la nit pel Carrer Major... dos cotxes vigilant per tots els carrers..., tot per la nostra "seguretat". Passegen, ens segueixen, ens vigilen, ens registren, ens incòrdien, ens menyspreen, i és que si ets jove ets sospitós de ser un "delinqüent". No són poques les vegades que estàs tranquil•lament assegut en una vorera o banc i et venen aquests funcionaris per veure si "fumes porros", i ja és llavors, quan t'enfoquen amb la llanterna, et demanen explicacions, et demanen la documentació, t'amenacen i moltes vegades et registren, tot i que tu no feies res d'això (i si ho fessis?). I és que això dia rera dia acaba cremant, estem farts de tanta repressió!

A raó d'això el perquè inicial d'aquest article. El passat divendres dia 27 de juliol una colla més de joves estava passant la nit a la plaça del Forn situada al costat del Carrer Major, quan una trucada alertà als mossos d'esquadra de suposat tràfic de drogues acusant als joves mencionats...

Minuts després dues patrulles de mossos d'esquadra es personifiquen al lloc on suposadament estan passant aquests fets. Arriben, comencen com sempre a demanar explicacions, a fer preguntes estúpides, a incordiar, a demanar documentació i procedeixen al registre de la colla. Durant el registre els funcionaris no troben cap tipus de droga (com tantes altres vegades), mentre uns quants eren registrats un altre jove es resisteix a ser identificat. Hi ha moltes tensions entre els agents i el grup. El mosso d'esquadra demana el DNI al jove que dins el seu dret es nega a donar-li el document, el mosso ja amb caire de prepotència ordena al jove que si no vol donar el DNI s'acosti fins al cotxe on serà identificat. El jove però, es nega també a anar fins al cotxe i demana al mosso que sigui ell el que tingui l'amabilitat de venir fins a on es troba ell. Aquesta colla ja eren anteriorment registrats, vigilats... habitualment pels agents "d'ordre", i ja feia molt de temps que patien tot tipus de burles, amenaces, i tot el que hem comentat abans. Així, no és d'estranyar que el jove en qüestió es resistís a fer cas de la policia. (tot i que al cap i a la fi no es resistia a identificar-se, el qual hi estava obligat). A partir d'aquí el mosso d'esquadra es dirigeix cap al jove, l'agafa violentament pel braç empenyent-lo amb força i agressivitat. El jove reaccionà defensivament davant l'actitud del mosso empenyent-lo per treure-se'l de sobre. Es succeïren tot tipus d'empentes i un mosso acaba per immobilitzar el noi al terra . El noi acaba de genolls a terra amb els dos braços al darrera i amb el braç del senyor agent de seguretat asfixiant-lo al voltant del coll. El noi fou conduït violentament cap al cotxe on el tancaren amb les manilles posades. Allà reaccionà contra la porta del vehicle que acabà inutilitzant-la. Seguidament fou conduït cap a l'hospital ja que els agents estaven convençuts que havia ingerit drogues il•legals, allà l'analitzaren, li van comprovar la pressió etc.. totes les proves donaren negatives i deduïren que sols havia begut. Li donaren 3 tranquil•litzants. Els mossos van aprofitar per interposar denúncia contra el detingut per agressions, tot i que no tenien signes externs importants de baralla. (ni tan sols morats)

El noi fou conduït cap a la comissaria de mossos

d'esquadra de Berga on el registraren, el van fer quedar en calçotets i li van dir textualment referint-se a la seva arracada: "no t'asseguro que si te la trec jo, no et faci mal". Va passar 12 hores tancat subsistint amb un únic got d'aigua.

Dins la seva condició de menor els agents no van trucar a casa del noi fins les 10 del matí, tot i que havia entrat a comissaria a les 2 de la nit. Un cop tenien aquest jove detingut van anar a buscar a un company seu el qual va ser acusat, per un mosso, d'haver-li pegat durant els disturbis que precediren la detenció del menor. La detenció del company va ser espectacular, el van anar a buscar a la plaça del Forn i el van apallissar brutalment sense cap motiu (no és la primera que l'apallissen) causant-li fortes contusions, morats, i un braç embenat. Amb aquest també el van tancar com el primer. Durant la detenció d'aquest altre noi es van emportar cap a comissaria a 3 joves més que van ser tancats també, sols per no portar el DNI a sobre, i se'ls va retenir (tancats com hem dit) fins que van arribar els seus representants legals. El noi que va ser apallissat interposà denúncia contra els mossos per agressions.

Els nois van ser deixats anar amb càrrecs.

Aquests fets van ser reproduïts al seu moment pel diari Regió 7, el qual va agafar les versió policial (com sempre) i la va publicar tal qual, sense contrastar-la amb res ni amb ningú. Prou desinformació!

No és el primer cop que els agents berguedans protagonitzen accions d'aquest tipus, no són poques les persones que han patit maltractaments per part de la policia autonòmica. Estem farts del seu control, estem farts de les seves provocacions, estem farts dels seus abusos, prou repressió!! Ni guàrdia civil de l'Estat ni mossos de la Generalitat!!

Joan

REVOLUCIÓ?

Si les revolucions es fessin cremant contenidors o vehicles, fa temps que viuríem en la desitjada anarquia. De fet, si el sistema hagués de patir el més mínim entrebanc per la crema o destrossa de mobiliari públic, caldria destruir-lo tot. Tanmateix, això no funciona així. I si no, pensem en la revolució del 19 de juliol de 1936. La revolució de 1936 és el resultat de més de setanta cinc anys de cultura llibertària, d'autoformació d'uns individus conscients, de lluita i resistència en la clandestinitat, d'un dia a dia duríssim, d'esforç personal i superació col•lectiva per mitjà del recolzament mutu, de creació d'escoles, ateneus, grups culturals, anarcosindicats forts i combatius, muntanyes de diaris i revistes... Tant de bo fos tant fàcil, com cremar uns contenidors. Santa innocència, malícia o estupidesa. Més militància, més pensament, més acció de veritat, més crítica, més compromís i menys borreguisme, perquè això, també és borreguisme. No és una simple qüestió de violència sí o no, és una qüestió d'efectivitat i no hi ha res més contraproduent pel nostre treball que els actes als que ens referim. I de totes maneres cal que no oblidem que a l'igual que l'estat es basa i s'origina en la violència, la violència –d'una forma o una altra- sempre acaba creant o enfortint un estat. Menys criaturades i més acció. Salut i transformació social, visca l'anarquia!

Pep i tu.

Soy libre sólo cuando todos los seres humanos que me rodean son igualmente libres. La libertad de los demás, lejos de restringir o de negar mi libertad, es por el contrario, su condición necesaria y su confirmación.
MIJAIL BAKUNIN, *El impero knutogermánico y la revolución social.*

24 DE JUNY. BARCELONA VA TREMOLAR, PERÒ DE POR.

He escrit aquest text per intentar explicar les desagradables experiències que vaig viure el 24 de juny a Barcelona, durant la manifestació contra la globalització que va començar a les 12 del matí i que era convocada per més de 300 col•lectius antiglobalització de tot tipus (partits, sindicats, organitzacions de diverses ideologies, etc.). Aquest text també ha tingut utilitat a nivell personal, ja que m'ha servit per canalitzar la ràbia que van generar aquelles situacions que a continuació explicaré, i que segons els nostres polítics vam deixar enrera quan vam realitzar la nostra pacífica i agradable transició a la "democràcia", però que com es va veure aquell dia, els policies no hi estan d'acord i sembla que encara visquin en l'antic règim (si és que ha canviat) i sota la protecció d'una justícia encara per transformar, ja que deixa veure masses tics feixistes.

Hem disposaré a explicar pas per pas, el que va passar aquell dia, i com l'estat de dret en el què teòricament vivim, es va transformar visiblement per la majoria de ciutadans barcelonins, en un estat totalment policíac i repressiu, on els drets dels ciutadans no es veien enlloc, només es veia el terror fixa't a les cares dels manifestants, i les furgonetes policials corrent amunt i avall,pels carrers pròxims a la Plaça Catalunya. Als manifestants de major edat, els hi deuria semblar que havien fet un salt en el temps i que havien tornat a principis dels anys 70, o més enrera hi tot.

La nostra història va començar a les 11 del matí en un ateneu llibertari de Barcelona en el qual hi vam passar la nit, ens vam despertar força endormiscats, amb la intenció d'anar el més ràpidament possible cap a la manifestació, ja que el nostre barri quedava força lluny del punt de partida de la manifestació al barri de Gràcia. Doncs així ho vam fer, ens vam aixecar, i sense gairebé esmorzar ens vam dirigir al metro que ens aproximava una mica més a Gràcia, llavors vam haver de caminar aproximadament un quart d'hora, i finalment ens vam trobar amb la multitudinària manifestació –la premsa va dir que hi van assistir entre 20.000 i 25.000 persones, mentre que els organitzadors van dir unes 50.000-. A partir d'aquest moment podem dividir la manifestació en dues parts, totes dues amb fortes implicacions de violència unilateral. M'explicaré:

-La primera part de la manifestació, es va caracteritzar perquè alguns centenars de manifestants van destrossar tots els edificis propietat de grans empreses partidaries de la globalització com: Burger King, Mango, Zara, alguns caixers i bancs, i alguns altres edificis d'aquests tipus.

També s'ha de dir que no va quedar ni una cabina telefònica sencera, ja que eren l'objectiu d'una gran quantitat de persones, com també hi havia gent que anava amb esprais escrivint frases com "Al capitalisme no se'l reforma se'l destrueix" o "Un altre món és possible". Mentre alguns assistents feien això la manifestació transcorria amb tranquil•litat, encara que hi havia algunes divergències entre manifestants revolucionaris i reformistes, aquests últims crítics amb la destrossa dels edificis. Però la meva sorpresa en aquesta part de la manifestació va ser que no es va veure ni un sol policia uniformat, no hi havia cap grup de policies que intentés aturar les destrosses que s'estaven produint, i els manifestants ho podien trencar tot sense cap problema, i sense que cap policia els hi digués res, tot el contrari, com es va poder comprovar els dies posteriors, hi havia policies camuflats entre els manifestants, que estaven molt actius, ja que també van participar en les destrosses. Una altre cosa que em va impactar força, va ser que amb un company de la CNT el qual havia anat amb mi a la manifestació un policia secreta li va dir textualment: "si quería ir a romper algun comercio", ell si va negar, ja que es veia molt clarament que era un secreta i per sort se'n va adonar. Doncs bé, ingenu de mi, jo em vaig pensar que la resta de la manifestació seguiria amb la mateixa normalitat, però al començar a arribar a la Plaça Catalunya ja vaig veure que la nostra tranquil•litat molt probablement es veuria afectada.

-Aquí es on va començar la segona part de la manifestació, caracteritzada per la violència unilateral, però en aquesta part els qui van actuar violentament no van ser els manifestants, sinó la policia, que deuria esperar amb ansietat que arribessin els manifestants per poder-los apallissar.

La gent que començava a arribar anava entrant a la plaça, nosaltres anàvem més o menys a la meitat de la manifestació, i quan vam arribar ja hi havia força gent, però ens vam donar compte –com la resta d'assistents- d'un fet que va marcar la resta de la manifestació, a diferència de l'altre part en què no s'havia vist ni un policia, en aquesta part només arribar ja vam veure un

edifici tan gran com el del Corte Inglés rodejat de policies, tot l'edifici estava envoltat de policies antidisturbis protegits més amunt de les dents, ja que portaven fins i tot un casc per protegir-se (la seva manca de cervell va fer que em preguntes que es volien protegir amb el casc? potser el pentinat?) també tenien al seu darrere totes les seves furgonetes. Una altra pregunta que ens vam fer llavors, va ser perquè el Corte Inglés estava rodejat de policies, i en canvi havien deixat destruir tots els altres edificis?, jo a aquesta pregunta encara no li he trobat resposta. Hi havia alguns manifestants que van anar cap al Corte Inglés a increpar una mica els policies, això si sempre verbalment i de manera més o menys pacífica, però el gruix de la manifestació se'n va anar a dins la plaça, on s'hi van realitzar alguns actes, i on hi havia molta gent asseguda escoltant el que deien les persones que parlaven a sobre d'un petit escenari muntat al mig de la plaça, d'altres estaven a l'herba descansant sense fer-ne gaire cas, i alguns altres caminant sense rumb per la plaça, això si, tots aliens al que passava entre la policia i els manifestants que havien anat a la zona on eren.

Al cap d'una estona de passejar per la plaça va passar el primer fet important, per motius desconeguts per la majoria d'assistents, els policies van començar a córrer en direcció a la plaça, i llavors un gran nombre de persones que no sabien que passava, ja que estaven a dins la plaça sense fer cas del que feien els policies, van veure com una multitud de persones li venia a sobre i al darrere seu els policies, i també van començar a córrer víctimes de la incertesa i la por que aquesta havia generat, però en aquesta primera càrrega els policies no van ni arribar a pujar les escales que hi ha a la plaça, però la multitud sense saber que fer, i jo entre ells, va arribar fins gairebé les escales de l'altre costat de la plaça, jo vaig perdre els amics amb qui anava a causa de les empentes que hi havia, no els vaig trobar fins al cap d'una hora, però afortunadament vaig trobar una altre persona coneguda, que també estava mig perduda, i em vaig quedar amb ella fins al final de la manifestació. Aquí, per sort, encara no hi va haver cap incident greu, ja que la primera va ser la càrrega més suau de totes, però després dels primers moments que havien sigut inquiets les coses van tornar a la normalitat, els policies van tornar al seu lloc i alguns manifestants després de calmar-se una mica van tornar a anar davant els policies aquest cop una mica més emprenyats. Al cap d'una estona de lluita verbal amb els policies, i després d'haver tirat algun artefacte explosiu molt fluix, segurament algun petard, en contra dels policies, aquest van tornar a avançar de cop i sense que la gent ho esperés, per això tothom es va posar a córrer, i el pànic es va tornar a apoderar de la situació, aquest segon cop els policies van avançar més tros que el primer i d'una manera més contundent, però ens va semblar que tampoc hi havia hagut en aquella segona càrrega cap ferit greu que era l'important, només algunes persones deurien haver rebut, igual que el primer cop, algun cop de porra. Després d'aquesta segona càrrega es veia que la gent estava una mica més inquieta i insegura, l'ambient festiu que ens havia acompanyat durant tota la manifestació va desaparèixer, però com que no havia passat res de greu molta gent es va quedar a la plaça i als voltants. La gent encara es va emprenyar més, ja que la majoria de persones estaven allà manifestades d'una manera pacífica i legal, però això a la policia que desprenia una actitud de prepotència molt clara, ja que semblava trobar-se millor que a casa seva, no li importava per res si picava a gent "innocent" o no, la qüestió era picar algú. Encara que els problemes grossos havien d'arribar. Ja passaven de les dues del migdia i força gent havia marxat, però encara en quedava molta, i llavors va començar a desenvolupar-se la situació d'una manera més típica d'una

pel•lícula americana d'acció, que no pas d'una manifestació pacífica. Jo vaig començar a veure com un grup de persones estaven picant a un altre home, i no entenia perquè els manifestants es picaven entre ells, però al mateix moment que s'estaven picant ens vam assabentar per unes fonts una mica incertes, que la persona agredida era un policia que havia anat camuflat tota l'estona, i per això el picaven, suposo que la policia també se'n deuria donar compte que estaven apallissant a un de la seva quadra, i al moment es van engegar els furgons i en uns instants els furgons van rodejar tota la plaça, donada aquesta situació tothom intentava sortir de la plaça tant ràpidament com podia, però els policies que deurien tenir preparada la manera d'actuar des de feia dies sortien dels furgons, i miraven que ningú s'escapés de la seva ració de repressió. En aquells moments el nerviosisme i la confusió general, es van fusionar durant uns moments amb la por acumulada i aquella plaça que normalment sembla força espaiosa, es va fer diminuta. La majoria de gent tampoc sabia perquè corria aquest cop, però el que si que sabien és que aquesta càrrega era molt diferent de les dues anteriors, ja que no se'n escapava ningú, i sabien que només per ser en aquella plaça corrien perill. El caos que envoltava la gent avisava molt directament que l'integritat física de tothom qui estava concentrat allà era molt vulnerable, ja fossin pacifistes amb les mans aixecades, o revolucionaris intentant-se escapar, ja que els antidisturbis (anomenats correctament feixistes violents i armats) es van encarregar de fer saber a tothom, que tenien ganes de desfogar-se i d'apallissar indiscriminadament a tanta gent com els hi sigués possible, i d'aquesta manera ho van fer. Els policies estaven organitzats en grups distribuïts per tota la plaça, i també a fora, feien dividir la gent en petits grups donant-els-hi ordres de cap on s'havien de dirigir mentre que els picaven tan fort com podien amb les porres, però els qui no en tenien prou amb picar a la gent podien agafar les escopetes i disparar amb pilotes de plàstic, cosa que va fer que la gent encara s'espantés molt més ja que veia com l'apuntaven amb unes escopetes de dimensions considerables, i amb un soroll molt semblant a les bales de veritat (cal recordar que uns dies abans d'aquesta manifestació se n'havia produït una a Göterborg, on algun policia va treure la pistola i va començar a disparar ferint greument a un manifestant). En aquest moments que només eren el principi de la càrrega el caos va arribar a ser total, la majoria de gent cridava espantada i no sabia que havia de fer per no rebre, altres intentaven escapar de la plaça alguns amb èxit i alguns no, i també hi havia els agents secretes que havien assistit anteriorment a la manifestació destrossant-ho tot, arrestant alguns manifestants indiscriminadament i sense mirar gens per la seva seguretat física.

A mi em van picar amb la porra a la cuixa quan m'intentava allunyar dels antidisturbis que s'acostaven cap a nosaltres picant a la gent que trobaven pel camí, i mentre cridaven "para arriba!, para arriba!" ens volien fer anar a un lloc on encara hi havia més policies, però vam tenir la sort de veure una escletxa per on passar entre els manifestants i els policies, i al final del "passadís" lliure de persones hi havia un metro, ens vam dirigir tan ràpidament com vam poder a la boca d'aquell metro pensant-nos que seria la nostra salvació, però al arribar la nostra desil•lusió va ser extremadament cruel, el metro estava tancat!!, ens vam començar a desesperar ja que en qualsevol moment podia baixar un grup de policies i apallissar-nos sense que ningú ho veiés, però llavors vam trobar una porta oberta, sense saber on conduïa hi vam entrar, en aquell moment es va generar la primera espurna de felicitat des de feia esto-

na, era un pàrquing lliure de les agressions dels policies. Mentre a nosaltres ens passava això, la gent que s'havia pogut escapar de la plaça corria pels carrers més pròxims perseguida per la policia que no els volia deixar escapar sense administra'ls-hi la seva dosis de dolor materialitzada en cops de porra, puntades de peu a la gent que queia a terra i algunes boles que sortien a velocitats vertiginoses de les escopetes dels policies amb més ganes de sang. Els que no havien tingut tanta sort i eren a la plaça van ser els que van rebre més fort la ràbia que els antidisturbis estaven demostrant tenir envers els manifestants, ja fossin pacifistes, anarquistes, sindicalistes, comunistes o independentistes.

Nosaltres ens vam quedar al pàrquing uns 20 minuts, acompanyats de tres persones més que s'havien anat a refugiar allà igual que nosaltres, fins que ens vam assegurar que el merder gros havia passat, i llavors vam sortir del pàrquing per una altre sortida, i ens vam anar a trobar amb els nostres amics perduts a una altra plaça on havíem quedat.

La setmana següent al arribar a casa meva, a la tranquil•la ciutat de Berga, vaig buscar informació a Internet per assabentar-me millor de les coses que no havia pogut veure a l'ultima part de la manifestació, ja que m'havia estat escapant tant ràpid com podia d'una molt possible detenció i pallissa dels agents de "seguretat", i vaig tenir una gran sorpresa al comprovar que la violència desplegada als moments abans de dissoldres precipitada i bruscament la manifestació, als voltants i dins mateix de la Plaça Catalunya, havia estat generada i promoguda -no se si totalment o només en part- per la policia de paisà que havia assistit a tota la manifestació molt activament.

La meva pregunta després de rebre algun cop de porra dels agents antidisturbis, és si anem enrere en el temps, fent una regressió cap a èpoques una mica més dictatorials, o potser més encertadament es podria dir que no hem avançat gaire i en certa manera encara i som, ja que les democràcies burgeses on tan feliços vivim avui en dia, no són res més que unes simples dictadures oligàrquiques simplement camuflades. Com es va deixar ben marcat sobretot el 24 de juny i en menor mesura els altres dies, el tema de la llibertat i la repressió policial és un aspecte sobre el qual s'ha d'aplicar el "maquillatge democràtic" que estan fent servir els hereus del franquisme tant intensament per camuflar totes les coses i fer-nos pensar que la gent que mana ara, és molt diferent i molt més democràtica que la gent que manava fa 30 anys.

Jo no us podria asegurar que en el franquisme les coses anaven millor, ja que segurament no és cert, pero una cosa que si que us podria asegurar és que la *democràcia* amb el seu estat de dret també pica molt fort, ja sigui havent-hi llibertat d'expressió o no.

Però de la manifestació, encara que sembli estrany, també se'n van poder treure algunes coses positives. Una d'elles, bastant inesperada almenys per mi, és l'opinió negativa que van tenir la majoria de mitjans de comunicació massius davant l'actuació de la policia, i tot i que no van ser gens rigurosos pel que fa referència a la descripció de la manifestació en general, la majoria si que va tractar la descàrrega policial de desmesurada i injusta, però aquesta actitud una mica favorable als manifestants sembla ser conseqüència de la presència a la manifestació de organitzacions com Esquerra Unida (partit minoritari però amb presència al parlament, i amb influències), CCOO, i algunes ONG's, així com també, per l'actitud que va tenir la policia contra tots els periodistes que intentaven obtenir imatges, ja que amb alguns els i van prohibir fer fotos, amb un periodista en concret li van agafar la càmera i li van velar el carret, i amb molts altres fotògrafs i reporters que estaven a la Plaça Catalunya els van agredir igual que a tots els altres manifestants impedint-els-hi de fer la seva feina que els hi permet guanyar-se la vida, i de mostrar a la gent que no havia pogut o no havia volgut assistir a la manifestació com actuen les forces de seguretat.

Una altre cosa positiva de què va servir la manifestació es per demostrar el què els malanomenats violents prediquen amb molta insistència i raó: que la violència revolucionaria és una defensa en front de la violència contrarevolucionària, establint-se així també com a contraviolència.

Un indignat berguedà represaliat per fer ús dels seus drets constitucionals

" si el carnicero pesa la carne que has de comprar con el dedo puesto en la balanza, puedes quejarte y decirle que es un canalla que roba a los pobres; si él persiste, puedes llamar al Departamento de Pesos i Medidas: esto es una acción indirecta; o puedes, al fracasar el diálogo, o bien insistir en pesar tú la carne que has comprado, o bien probar en otra balanza, o bien acudir a otra carnicería; estas son acciones directas"
***Colin Ward*, Esa anarquia nuestra de cada dia...**

ES CELEBRA AMB ÉXIT LA IV MARXA-HOMENATGE ALS MAQUIS

-recordem als que sí que van donar la cara, i la vida-

El passat 27 i 28 de juliol es van tornar a recordar els guerrillers antifranquistes, en especial els guerrillers anarquistes catalans, dels que destaquen alguns que eren Berguedans. En aquest sentit hem de citar en Marcel•lí Massana "Panxo" nascut a Berga i que militant de ben jovenet a la C.N.T, serà un actiu guerriller llibertari. I sobretot cal destacar la figura de l'exemplar anarquista Ramon Vila Capdevila que nascut a Peguera el 1908 i mort a La Creu del Perelló 55 anys després, dedicà tota la vida a la lluita per la llibertat.

Al Berguedà el fenomen guerriller és sens dubte destacadíssim, no només perquè importants maquis foren berguedans, sinó perquè és una comarca de pas i actuació de les guerrilles: passant gent cap a França i cap a l'interior –amb infrastructura al Berguedà-, passant material divers per la reorganització dels sindicats confederats catalans, fent puntuals actes de sabotatge, sent zona de pas i habitualament..., i fins i tot celebrant-se importants reunions com la del cementiri de Berga amb participació d'en Josep Peirats –en representació de la CNT a l'exili- amb el representants del comitè de l'interior i el de la intercomarcal Manresa-Berga. És per això que hem sorprèn que l'exposició patrocinada per l'exm. Ajuntament de Berga i elaborada per l'Àmbit de Recerques, dedicada a fer un recorregut fotogràfic pel Berguedà al llarg del segle XX, digui que el Berguedà va ser una comarca on el fenomen dels maquis va tenir una escassa importància, destacant-ne alguns atracaments i voladures. A més, consideren que els objectius principals de la guerrilla eren l'enfrontament armat, el sabotatge o l'atracament; aspectes que foren puntuals i sempre secundaris o col•laterals. Ignorància? Només en part, ja que el més important és la voluntat d'oblidar quelcom incòmode o de difícil adaptació a la carrinclona i falsa història nacional-catòlica que fins ara ha estat potenciada pels poders. Tot i la difícil adaptació, cal parlar del cas d'en Massana que sí ha estat objecte d'apropiació per part d'alguns sectors del nacionalisme independentista –per la manca de patriotes heroics- i d'algunes empreses o grups musicals; però en cap cas ha volgut ésser adaptat per la història oficial abans esmentada. Un cas més extrem d'intent d'apropiació, per part dels independentistes, és el de l'irreductible anarquista Quico Sabaté. En fi, oblidats per la història oficial i últimament segrestats per independentistes i comunistes, els guerrillers anarquistes catalans mereixen el nostre record i homenatge, sense caure en mitificacions ni devocions acrítiques.

Vint anys després del prohibit i celebrat homenatge a en Ramon Vila Capdevila a Sallent, al 1998 un grapat de gent organitzava la que havia de ser la primera marxa-homenatge al maquis. En l'organització de les diferents marxes-homenatge als maquis, han vingut participant persones y col•lectius llibertaris diversos, del Vallès Oriental, Barcelonès, el Bages, el Berguedà i ha comptat al llarg d'aquestes quatre edicions amb la presència i participació de moltíssims berguedans, de companys del Tarragonès, del Bages, del Barcelonès, de la Cerdanya..., i fins i tot de Logronyo. Igualment, al llarg d'aquestes edicions s'han posat plaques commemoratives i informatives en memòria d'en Ramon Vila Capdevila –a Peguera-, d'en Marcel•lí Massana –a la seva casa natal-, d'en Quico Sabaté –al Vallès Oriental-, que fou objecte d'un atac feixista; i dels represaliats Josep Puertas, Josep Bertobillo i Joan Vilella. Aquesta darrera placa ha tornat a ser col•locada enguany, després que la col•locada el 1999 fos ratllada i després arrencada per alguna persona menyspreable, cruel i estúpida. Pel que fa a les persones que hem convidat i han

vingut a participar en les diverses xerrades que durant aquests quatre anys hem anat fent cal destacar a en Eduard Pons i Prades, Just Cases, Víctor Alba, Dolors Marín, Luís Andrés Edo i també l'Abel Paz a Sallent. També s'han projectat diverses pel•lícules i documentals alhora que cada any hem vingut fent diverses marxes, remarcant la que es fa per les canals de Sant Miquel guiada i comentada per en Josep Quevedo. Els diferents actes de les marxes-homenatge s'han celebrat a diverses comarques, de manera coordinada per tal de poder fer un programa comú, tanmateix només en la tercera edició es va poder realitzar un cartell únic.

En l'edició d'enguany només es van fer actes al Berguedà, però vàrem comptar amb la presència dels companys de la resta de comarques que organitzen la marxa-homenatge. El dissabte 27 de juliol a les 12 del matí va ser col•locada a la carretera vella de Vilada una placa en memòria de les víctimes de la repressió contra els maquis: José Bertobillo, José Puertas i Joan Vilella. Aquestes tres persones van ser detingudes per la guàrdia civil el 14 de novembre de 1949, foren torturades salvatgement durant tres dies i, finalment –en un estat pròxim a la mort- se'ls aplicà la llei de fugues. El juliol de 1999, en el marc de la II marxa-homenatge es va col•locar la placa en el seu record, però poc després era ratllada i posteriorment arrencada per algun feixista sense escrúpols.

El mateix dissabte a la tarda al centre cívic es va dur a terme una xerrada a càrrec de Luis Andrés Edo, entorn la resistència llibertària al franquisme després de la guerrilla, a partir dels anys seixanta. Es va parlar del D.I. –defensa interior- i les seves accions, i de l'evolució de la resistència llibertària. La xerrada va acabar amb un emotiu aplaudiment pels familiars presents a la xerrada, d'un dels represaliats al 1949: Josep Puertas.

L'endemà diumenge es va fer la marxa-comentada pels canals de Sant Miquel, aquest any érem una vintena de persones –anys enrere havíem estat gairebé 40- i no va haver cap incidència destriable, tot va anar molt bé, es va fer el trajecte a un ritme adequat per tothom i fent parades per tal de descansar i escoltar els comentaris entorn els maquis, les rutes i l'anarquisme. Finalment, es va dinar a l'Ateneu Llibertari, el *chef* va ser el Natxo i el resultat molt bo. La marxa va ser un èxit. Notàrem a faltar la presència d'alguns companys que per la coincidència aquest cap de setmana d'una festa campestre no van "poder" assistir. Les despeses a mitges entre l'Ateneu Llibertari i el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs van ser gairebé cobertes del tot amb els beneficis del dinar.

L'any que ve serà la V Marxa-homenatge i esperem organitzar quelcom de més envergadura. Fins llavors: SALUT I ANARQUIA!

Pep Cara

Nota de redacció:

Hem rebut el següent article via correu electrònic (pesolnegre@mixmail.com) en el què es reivindica una acció a la qual li donem el nostre màxim suport. També volem agraïr a les persones que la van dur a terme la seva confiança dipositada en aquesta revista, animem també a tothom que estigui disposat o fagi accions per lluitar contra les injustícies i per un món millor que utilitzi el pèsol negre per justificar-les i per donar els hi encara més sentit. Salut i activitat!

OKUPACIÓ SIMBÒLICA A BERGA, EN SOLIDARITAT AMB LA KASA DE LA MUNTANYA

El passat divendres dia 20 de juliol una desena de joves vam dur a terme una okupació simbòlica a l'antiga caserna de la guàrdia civil situada a la plaça de les Fonts de Berga. L'acció va consistir en entrar a l'edifici i desplegar una gran pancarta de 2x5 metres que tapava gran part de la façana. El motiu de l'acció va ser un acte de solidaritat amb la kasa de la muntanya i contra la brutalitat exercida –un cop més- per la policia.

Nosaltres defensem l'ocupació d'espais buits, espais agafats de la burgesia, inutilitzats i que moltes vegades (casi sempre) amb interesos especulatius al darrera. El fet d'ocupar representa una tàctica d'acció directa contra el capital. El capital i la burgesia viu de l'explota-

ció de l'home per l'home derivada de la propietat privada i del capitalisme en general. Ataquem, agafem, ocupem els seus espais, ja que ells s'enriqueixen a costa de la nostra força de treball, a costa d'obrers que treballem de forma assalariada i que no podem comprar el que nosaltres mateixos fabriquem amb el sou que ens donen. Així, com a obrers explotats, obrers robats, agafem d'ells el que és nostre, agafem el que ens estant robant dia rera dia.

També fem servir l'ocupació per protestar contra el capitalisme i l'especulació immobiliària. Alliberem espais i els convertim amb els de tothom, els obrim. Amb l'ocupació doncs ataquem a la propietat privada, la qual rebutgem com a base de l'explotació de l'home per l'home (com hem dit abans). Així doncs el fet d'ocupar a part de tàctica d'atac a l'explotació és un acte reivindicatiu contra l'especulació, per dret constitucional a un sostre (com deia el company R. Massana a l'ultim pèsol negre), contra els preus desorbitats de les vivendes, contra la pobresa, és un altre crit de baix contra els de dalt.

I com a arma de doble tall, prenent als rics el que ens pertany i convertint-ho en instrument per la cultura popular de classe i la mobilització ciutadana.

El desallotjament de la kasa de la Muntanya és el que ens ha dut a aquesta petita acció, un desallotjament il-legal, no autoritzat, que només pot ser entès com a una provocació.

La pancarta va durar penjada només una nit, doncs al matí ja no hi era, ignorem qui la va treure però suposem que va ser el propietari o la policia. A continuació reproduïm el que posava a la pancarta, doncs no es llegeix en claretat a la foto:
Mentre segueixin enriquint-se a costa de la nostra força de treball i continuïn explotant, matant, reprimint, torturant etç... seguirem okupant les seves cases! Espai okupat simbòlicament en solidaritat amb la kasa de la muntanya.

Donem les gràcies al pèsol negre per ser el nostre altaveu.

SER CONSECUENTE

La globalización es sin duda alguna un tema de estricta actualidad, debido en parte a los movimientos que han suscitado en amplios sectores de la población, y a la aparición de los colectivos antiglobalización. Pero... sabe alguien realmente de lo que está hablando cuando lo hace de la globalización? Naturalmente, aquellos que la están llevando a cabo en su orientación actual creen saber perfectamente de lo que están hablando, así como también creen saberlo aquellos que se manifiestan con tanto fervor en su contra, del mismo modo no creo que cueste mucho encontrar multitud de economistas, políticos, pensadores... que pasarían horas hablando y mostrando aspectos diferentes de las orientaciones que puede tomar la globalización. El problema es que globalización en si, solo nos habla de una interrelación humana a escala mundial, pero esta puede llevarnos consecuencias muy distintas en función de los objetivos y los ideales que se tengan presentes al llevarla a cabo.

Yo no pretendo en este breve artículo explicar a alguien lo que significa la globalización, debido a la enorme complejidad del tema y las innumerables variables que intervienen, mis intenciones no son las de abordar el concepto de globalización en si mismo, ya que admito que yo mismo no poseo la información necesaria para hablaros de ello y no dejaros más confundidos aún que al principio. Mi intención es otra, la de mostrar que si las protestas que hoy estamos viendo en contra de la globalización del poder no se fundamentan en unas raíces sólidas, nada cambiará; (parto como base de la suposición de que las personas que protestan co-

ntra la globalización quieren cambiar realmente algo).

Creo que sería significativo analizar por ejemplo una de las consignas del movimiento antiglobalización que con más entusiasmo se pronuncian: ***Globalizemos la resistencia***. La primera palabra se entiende perfectamente, ***globalizar*** en el sentido de unir esfuerzos, de unir las fuerzas de todas las personas alrededor del mundo que comparten un mismo objetivo o parecido. Unir los esfuerzos más allá de la barrera imaginaria que suponen las fronteras (aunque en ocasiones no lo sean tanto). Lo de la ***resistencia*** ya es más ambiguo, la resistencia puede ser en contra de infinidad de cosas. ¿Resistencia contra que? Una respuesta posible sería: *¿Contra que va a ser? Contra aquellas personas egoístas que se creen propietarias de nuestras vidas, que nos manipulan constantemente, que anteponen intereses económicos a la vida humana* (o la vida en general), *aquellos que en lugar de administrar el poder lo acumulan hasta límites insostenibles.* Así pues, puede llegarse a la conclusión de que la resistencia va dirigida hacia aquellas personas que se reparten el control económico y político del planeta. Esta es la cuestión que quiero abordar, como se lleva a cabo esa resistencia.

Si admitimos que la resistencia solamente se lleva a cabo en contra de aquellas personas que ostentan el poder, tendremos que admitir también que esa lucha resultará por fuerza estéril, aunque a corto plazo parezca lo contrario, ya que esas personas serán reemplazadas tarde o temprano. Si lo que queremos es cambiar la raíz del poder, o eliminar directamente a este, la resistencia no debe dirigirse hacia las sucesivas imágenes que adopta, sino contra el motivo de raíz que provoca que las personas lleguen al extremo de valorar más sus posesiones que la vida de los demás. Así pues, la resistencia que tendríamos que globalizar con expectativas de cambiar algo realmente estaría dirigida hacia aquellos aspectos personales que dadas las circunstancias se apoderan de nosotros cegándonos. Cuando alguien se manifiesta en contra de las personas que permiten aunque sea por inactividad, el hecho de que gran parte de la población mundial pase verdadera hambre, se están manifestando contra el egoísmo que provoca eso, y ese mismo manifestante al acabar la protesta, deja que ese mismo sentimiento contra el que estaba protestando influya en sus actos. La única diferencia es el alcance que el egoísmo adquiere cuando uno tiene poder. Muchos manifestantes antiglobalización protestan contra principios que después ellos mismos utilizan en sus vidas cotidianas. Es sobre esto que deberíamos volcar nuestra atención de cara a que nuestras protestas adquieran consistencia.

Cualquier persona puede estar en contra de las injusticias provocadas por la policía, por los ricos, por los políticos y militares... y desplegar con admirable elocuencia largos y poderosos argumentos, que de seguirse, llevarían sin duda a un mundo en el que la paz y la igualdad de condiciones vitales serían la base indiscutible en la que todos nos desarrollaríamos. Pero lo que pocos de estos revolucionarios entienden es que no puede pretenderse cambiar algo a nivel mundial si antes no se ha realizado el cambio a nivel personal.

Efectivamente, lo único que pretendo es alertar a todos y a todas, de que esa dignidad humana y ese respeto por la vida de los demás, sólo es posible si se infunde en las personas una influencia positiva, si se consigue uno sentir unido a los demás bajo un mismo manto, si dejamos de insistir de una vez por todas en que nuestro destino destructivo es ineludible. El método para ello no es una protesta contra estos defectos en los demás humanos, sino darse cuenta de ellos cuando actúan en nosotros mismos, cuando invaden a diario, la escena de nuestros actos. Es ese caballo de Troya el que seguirá socavando desde la raíz todas nuestras acciones dirigidas hacia la concienciación de las personas acerca del inimaginable sufrimiento que está provocando la mentalidad egoísta, la herencia instintiva de nuestros antepasados los anima-

les de presa, que aún no hemos aprendido a asimilar.

El hecho de que muchas personas se están manifestando únicamente en contra de la globalización como lo estarían haciendo también en contra de la inmigración dadas las circunstancias, de que se están manifestando únicamente en contra de las personas que encarnan en estos momentos el poder, y no de los principios en que se rigen esas personas a la hora de actuar, se observa a partir del hecho de que muchos de esos manifestantes aplican esos mismos principios contra los que están manifestándose, en sus propias vidas cotidianas.

¿Actuarían realmente de distinto modo los que ahora forman parte de la resistencia, en caso de poseer ellos el poder? Para saberlo solo es necesario observarlos actuar en su vida cotidiana, el resto es evidente.

Puede sonar un tanto extraño el que la lucha en contra de las injusticias a nivel mundial, debería desplazarse hacia una lucha contra los aspectos internos que en uno mismo provocarían los mismos hechos. Pero es el único camino para un cambio fiable a largo plazo, para un cambio verdadero, esto es, desde las mismas profundidades de las personas que lo han llevado a cabo.

¿Cuál es el mayor freno que este cambio en el ámbito personal encuentra entre las personas jóvenes que protagonizan los movimientos antiglobalización? Por desgracia, este freno es muy poderoso, y se encuentra presente en todas las personas. Sentir verdadero amor hacia una persona requiere antes algo muy difícil, requiere que sea superado el muro que para ello supone el egoísmo natural de cada uno, supone además tomar ciertas decisiones en la vida y por tanto renunciar a ciertas cosas y a ciertas actitudes en las que nos apoyamos a menudo para sentirnos más... algo, son utilizadas para aparentar inteligencia, para inculcar un respeto entre los demás.

Tenemos que entender, que si no aprendemos a cambiar los sentimientos que median nuestras relaciones con los demás seres humanos, todos los cambios que la lucha pueda aportar no serán más que aparentes. Puede que consigamos que los derechos humanos sean más respetados, pero lo serán por imposición, no libremente, ya que eso sólo sería posible si comprendiéramos los lazos que nos unen con el resto de personas. Sólo superando la imagen mental de que tenemos que convivir con otras personas porque no hay otro remedio, de que las leyes han de servir para evitar matarnos entre nosotros, podremos realmente crear una resistencia efectiva contra todo aquello que hace que época tras época, existan clases sociales, y que unos sean más iguales que otros.

No me extraña que muchos argumenten que eso será siempre así, es lo más normal, ya que muchas personas no pueden comprender un modo de vida en el que los demás no sean vistos como una competencia molesta, son incapaces de sentir verdadero afecto por los demás sin exigir nada a cambio, y esta incapacidad para concebir en su propia vida un cambio de mentalidad lo aplican por extensión al resto de personas.

Esto está escrito teniendo siempre presente la suposición (quizás un tanto arriesgada), de que aquellos que se manifiestan en contra de la globalización quieren efectuar un cambio real en la forma en que nos organizamos los humanos a la hora de convivir, parto pues de la suposición de que esos manifestantes en el fondo tienen la voluntad de hacer imperar también esos mismos valores, que se hallan detrás de sus protestas, en sus respectivas vidas. Pero puede que esas suposiciones estén equivocadas, y en tal caso no tendremos más remedio que asistir una y otra vez a la misma función que tantas veces se ha representado en el escenario del mundo, la de la lucha por el poder. De todos modos espero que no sea esta ninguna revolución vacía.

Marc F.

"... y el privilegio del sexo macho, que convirtió a la mitad del género humano en seres autónomos y la otra mitad en seres esclavos, creando un tipo de civilización unisexual: la civilización masculina, que es la civilización de la fuerza y que ha producido el fracaso moral a través de los siglos." **Suceso Portales**

PROU PRECARIETAT LABORAL AL BERGUEDÀ!

Hi ha empreses al Berguedà que s'aprofiten dels contractes de pràctiques de treball de les escoles on s'imparteixen classes de cicles formatius, captant joves que han de fer pràctiques de l'ofici que estan aprenent a l'escola i obligant els a fer feines que no tenen res a veure amb l'ofici en qüestió.

Aquestes empreses aprofiten aquests contractes per pagar sous de misèria als estudiants que en realitat fan feines de peó que sortirien molt mes cares a l'empresa. Els estudiants són obligats a fer les feines més pesades i que tothom detesta. D'aquesta manera no aprenen l'ofici que han estudiat sinó que serveixen de carn de canó per l'empresa amb costos mínims i alts beneficis.

Aquestes irregularitats no són només culpa de les empreses en qüestió, el col-legi hauria d'escollir les feines segons la possibilitat d'aprenentatge que ofereix l'empresa a l'alumne tenen com a referència l'ofici que ha estudiat. I és que l'escola St. Francesc de Berga és una de les culpables d'aquesta situació. Aquesta escola no mira (pel que sigui) la feina a on s'envia l'alumne. L'alumne, convertit en obrer, no aprèn res de res, fa la funció de peó i rep com hem dit un sou de misèria. Trobem casos tan escandalosos com els d'alumnes que han estudiat electricitat i acaben darrera un taulell fent feines de secretari/a i de neteja. O casos en què un alumne que també ha estudiat electricitat hagi anat a parar a una empresa de contrucció fent feines de manobra. O altres casos en què s'envia a l'alumne a treballar en un magatzem d'electricitat on se'l fa endreçar durant tota la jornada laboral bobines de fil.

Algunes empreses arriben a obligar a l'alumne a fer més hores diàries de les que posa en el contracte o de les que li conten per fer les pràctiques.

Altres escoles, com l'escola técnico professional Diocessana de Navàs acorden un sou amb les empreses i així totes pagaven el mateix. L'escola, així, feia d'intermediària i per aquest motiu es quedava (robava) part del sou de l'alumne. A més estem parlant d'un sou de 15000 pts al mes!!.

Exemples d'aquestes empreses al Berguedà ho són: Intelect o l'empresa El Gimnàs.

Aquestes no en són les úniques, així com moltes més, són focus d'explotació laboral. Acusem doncs, al col-legi Sant Francesc, al Gimnàs i a Intelect d'institucions que fomenten directa o indirectament l'explotació de l'home per l'home.

Un obrer explotat i cabrejat

La inspección de trabajo

Nuestro honorable president. Jordi Pujol, no se cansa de repetirnos des de los medios de comunicación, que nuestro país, Catalunya se encuentra entre las primeras potencias industriales de la vieja Europa y además añade, que estamos entre las 506 regiones con mayores perspectivas de desarrollo económico y social. Sin embargo olvida nuestro honorable de informarnos que en lo referente a seguridad laboral, formamos parte del furgón de cola de la vieja Europa, tenemos como compañeros de vagón a Lituania, Estonia, Bulgaria, etc..

¿Y esta situación a que se debe? ¿Cuáles son las causas?. Una falta de voluntad política, sindical, gubernamental o bien que nuestra sociedad no tiene suficiente capacidad para resolver el problema, por que los medios que se han previsto no son los adecuados.

Los parlamentos económicos, como el central, legislan y aprueban leyes sobre el tema. Estas leyes escritas, no se les dota de las infraestructuras adecuadas para que puedan ser cumplidas. Aquí está el mal, se legisla simplemente por inercia. La misma ley de riesgos laborales se ha vuelto inoperativa, porque el encargado de hacer-

la cumplir, el estado, no tiene los medios adecuados para llevarla a buen puerto. Faltan jueces, inspectores, funcionarios, dinero. No todas las empresas tienen comités de seguridad e higiene, ni todos los comités de seguridad e higiene denuncian las anomalías que detectan. En fin, papel mojado.

Soluciones, ya que es muy fácil criticar des del banco o bien en la barra de un bar. Soluciones las tengo y muchas. Voy a desarrollarlas. En primer lugar. El estado debe legislar lo justo y necesario, además las leyes aprobadas por el parlamento central y los autonómicos, deben ceñirse a los acuerdos tomados entre los agentes sociales, es decir, sobre la seguridad laboral, son las partes las que deben ponerse de acuerdo, porque ellas son los protagonistas de los hechos. Con esto me refiero, que es más fácil y lógico que los acuerdos suscritos entre las partes sean más fáciles de cumplir, ya que existe un compromiso de pacto, que no lo impuesto por un tercero, ajeno a los intereses de las partes.
La inspección de trabajo debe estar en las manos de los agentes sociales, ya que las partes deben controlar los movimientos de la inspección y corregir su exceso de formalismo.

Mediante un pacto entre las partes, agilizaremos los problemas y las soluciones, será más fácil y eficaz y evitaremos el acudir tanto ante los tribunales. Para llevar a cabo estas dos ideas, es necesario que los agentes sociales se puedan dotar de unas herramientas correspondientes y sus órganos de decisión y por el otro lado, los sindicatos o agentes sociales, con sus diferentes formas de organización.

Para los sindicatos, las secciones sindicales serán el vehículo más adecuado tanto para la denuncia como para el compromiso. Evitando así el maremagno jurídico y judicial que crean los comités de empresa. Actualmente la inspección de trabajo sirve solamente, para que se abra alguna acta rutinaria, llevar un control estadístico y sancionar de oficio en caso de la muerte del trabajador. Por todo esto, la inspección de trabajo debe estar en manos de las partes para evitar que el estado se haga cargo de la inspección, creando un ente inerte y burocrático.

Santa Rita

CONTES

EL VIEJO COLUMPIO VERDE...

...de todas las tardes, ayer lo retiró el camión del ayuntamiento para traer unos nuevos columpios. Hoy ya los estrenaron las pandillas de niños, aunque no los utilizarán mucho cuando les terminen de construir la pista polideportiva que pronto estará instalada.

Hace una semana que me enteré de que iban a traer los nuevos columpios. La señora Carmen, la de Toledo, me encontró, sierra en mano, cortando un pequeño trozo del columpio y me dijo que estaba chalado. Yo le dije que así me aseguraba de que no se llevaran todo lo viejo de este barrio, entre lo que se incluyen los ochenta años de mi anciana vecina.

Hoy, tengo sobre la mesa esta pieza inolvidable rodeada de una magia vital; una chapa metálica que recuerda: “A y P”. Todavía recuerdo el momento en que rasgaba con una llave nuestros nombres, sentado bajo aquel columpio, mientras Paula se balanceaba sobre mí con amplios vuelos de la falda, empeñada en secuestrarme la niñez, y en enrojecerme cada vez que un ojo se despistaba y buscaba conocer entre aquellos pliegues de algodón e inocencia.

Hace un par de meses que no veo a Paula aunque la llamaré porque dentro de poco cumple ya treinta años. Espero que esta vez le guste mucho su regalo de cumpleaños.

Alfredo
Compañero de Ciudad Real

Cas *Scala*: crim d'Estat

El cas *Scala* és un clar exemple de l'anomenat terrorisme d'Estat, sempre camuflat rera la figura dels *Mass-Media*. Concretament, aquest crim succeí a la Barcelona de finals dels anys setanta, on la reorganització del moviment llibertari queda totalment reflectida amb els més de 300.000 afiliats a la CNT (1978), i sobretot pel seu gran poder mobilitzador. Aquest fet, espantà de veritat als capdavanters de la transició "democràtica", que igualment havien fet amb CCOO i la UGT (integrant-los dins del sistema estatal, amb els Pactes de la Moncloa), la seva intenció fou per dos vegades (1976 i 77) la assimilació de la CNT per part de l'Estat, i la seva col•locació dins el sistema que havia dissenyat el govern per als sindicats. L'organització cenetista s'hi va negar rotundament. A partir d'aquest moment, la premsa burgesa i estatalista comença una dura campanya de desprestigi al anarcosindicalisme emergent: titllant-lo de caduca, silenciant-ne les activitats i sovint associant-lo a la violència i als atemptats terroristes... Aquest últim factor fou aprofitat pel govern per dur a terme l'anomenada "guerra bruta" contra el moviment llibertari, amb la crema de la sala de festes *Scala* atribuïda per fonts policials a sectors pròxims a la CNT.

Així doncs, els fets es van desenvolupar el matí del 15 de gener del 1978. Aquest mateix dia, la CNT havia convocat una manifestació, secundada per més de 10.000 treballadors, en contra dels Pactes de la Moncloa i les eleccions sindicals. La manifestació va acabar amb la repressió per part de les forces policíaques a alguns manifestants que es dirigien a la presó Model per solidaritzar-se amb els presos. Al mateix temps que s'estava portant a terme la "mani", a les 13:15 hores s'incendiava la sala de festes *Scala*, situada a varis quilòmetres del lloc on trobaven els manifestants. L'incendi provocà la mort de quatre obrers (Ramón Egea, Bernabé Bravo, Juan López i Diego Montoro –dos dels quals afiliats al sindicat d'Espectacles Públics de la CNT-) quan es trobaven dins el recinte. En un primer moment, alguns mitjans especularen sobre els autors del fet, com a delinqüents comuns mentre que altres li donaren un significat polític... El dia 17 de gener la policia va emetre un comunicat informant sobre la detenció dels culpables que ràpidament es relacionaren amb el sindicat cenetista, i a més s'informà que al acabar la manifestació, militants del sindicat llançaren 6 *cóctels molotov* contra la sala de festes. Aquest fet danyà considerablement la imatge pública de la CNT i del moviment llibertari, ja que entre les classes populars s'arraigà la idea de la implicació anarcosindicalista en l'atemptat.

El procés continuà amb la detenció de 150 persones, i amb l'empresonament final de 7 militants llibertaris: Luís Muñoz, José Cuevas, Fco. Javier Cañadas, Arturo Palma, Ma. Rosa López, Ma. Pilar Álvarez i Maite Fabrés (finalment absolta, sense càrrecs, després de 470 dies a la presó). Cal esmentar que durant la detenció i empresonament, foren torturats i extorsionats per la policia (pallisses, puntades de peu, cops amb barres de ferro, amenaces amb pistoles, familiars dels acusats agredits per agents...) el que implicà que molts signessin les declaracions, que segons la policia havien estat ells els autors del crim. Tal com va fer José Cuevas "*con lo que me estaban haciendo habría firmado la muerte de Franco*". Les tortures foren denunciades, però com era d'esperar només se'n tramitaren dues i a més van ser comprovades 2 mesos després de les detencions...

El procés judicial s'inicià l'1 de desembre de 1980 enmig d'un clima de crispació social: milers de cartells proclamaven la innocència dels acusats i el conseqüent muntatge policial, a més de la manifestacions